

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΕΤΑΝΟΗΜΕΝΟΣ ΦΟΝΗΑΣ

Τὰ περίεργα παπούτσια που φυλάγονται ως κειμήλιο στη Κάιζερμπεργκ. Μιά παλιά θλιβερή ιστορία. 'Ο άνθρωπος μὲ τὸ σταυρὸ στὸν ὄμο. Τὸ σκοτεινὸ μυστήριό τῆς ζωῆς του. Πῶς ἔφτασε στὴ Κάιζερμπεργκ. 'Ο τρόμος τῶν κατείκων. Πῶς πέθανε ὁ Μετανοήμενος Φονηᾶς. Τί λένε οἱ ιστορικοί. γιὰ τὴν ταυτετήτά του. Τὸ ἐγκλημα τοῦ πρίγκιπες ντ' Έγκισχίμ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΟΙΟΣ περιηγητὴς ἐπισκεφθεὶ τὴν Κάιζερμπεργκ, τὴ γραφικὴ μικρὴ πόλιν τῆς Ἀνω Ρηνανίας, ποὺ τὴν περιστοιχίζουν βουνὰ πανύψηλα καὶ χαλάσματα παλῶν μεσαιωνικῶν πόλεων, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν πᾶν νὰ δῇ στὸ Δημαρχεῖο τῆς, ἓνα ξενάριο... παλιὰ παπούτσια! Μὴ εἰς φαίνεται παράξενο: τὰ παπούτσια αὐτὰ ἀποτελοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ ἱστορικώτερα κειμήλια ποὺ μᾶς ἄρξαν κληρονομία οἱ περυσινὸν αἰῶνες καὶ σχετίζονται μ' ἓνα δράμα, ποὺ παραμένει ἀκόμα σκοτεινὸ, παρ' ὅλες τὶς ἐρευνες ποὺ ἔχουν πολλοὶ συγγραφεῖς γιὰ νὰ τὸ διαφωτίσουν.

Τὰ παπούτσια αὐτὰ ἔχουν ἀποκτήσει τίτλο φήμης, ὥστε πολλοὶ Ἑυρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοὶ ἐπισκέπτονται τὴν Κάιζερμπεργκ μόνον γιὰ νὰ τὰ δοῦν ἀπὸ κοντά.

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὰ παπούτσια αὐτὰ παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον καὶ μοναχὰ μὲ τὴν παράξενη ἐμφάνισίν τους. Μοιάζουν μὲ πέδιλα, ποὺ ἔχουν ὅμως ἀντὶ ἑαυτῶν, σιδερένια ἐλάσματα καὶ εἶνε ἐξοπλισμένα μὲ πελώρια καρδιά. Ζυγίζουν καὶ τὰ δύο εἰκοσι δύο κιλά καὶ ἓνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ τὰ φορούσε, δὲν θὰ μποροῦσε οὔτε εἰκοσι βήματα νὰ κάνει μ' αὐτά.

Ἡ φήμη ὅμως τῶν παπουτσιῶν αὐτῶν ὀρεῖται στὸ θῆλο ποὺ περιβάλλει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ φορᾷ. Ἀν ρωτήσετε σχετικὰ τοὺς κατοίκους τῆς Κάιζερμπεργκ, θὰ εἰπὺν ἀπαντήθων πῶς τὰ παπούτσια αὐτὰ τὰ φορούσε σ' ὅλη τὴν τῆ ζωῆς ὁ Μετανοήμενος Φονηᾶς. Καὶ ἂν τὰ λόγια αὐτὰ κινήσουν τὴν περιέργειάν σας καὶ ζητήσετε περισσότερες πληροφορίες, τότε θ' ἀκούσετε μιὰ ἱστορία —πραγματικὴ ἱστορία, θὰ εἰπὺν διαβεβαιώσων— ποὺ μοιάζει ὅμως μὲ παραμύθι, τόσο εἶνε παράξενη καὶ ἀπίστευτη.

Ἀκούστε λοιπὸν τὴν θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία:

Μιά μέρα, στὰ 1730 περίπου, οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν κατοίκων τῆς Κάιζερμπεργκ, εἶδαν μὲ τοιοῦτο καὶ κατάπληκτο, νὰ παρουσιάζεται στὴν πόλιν τοὺς ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ φανότανε εἶναι νὰ λοχόταν ἀπ' τὸν αἰὸς κόσμο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός —νέος ἀκόμα, ἀλλὰ μὲ βίαια βαρὺ καὶ ἀπελπισμένο, μὲ ὑπόκοπο αὐλακωμένον ἀπὸ βαθεῖς ρυτίδες πόνου καὶ ἀνυψίας— περπατοῦσε, ἔχοντας δεξιὸν στὸν ὄμο του ἓνα μεγάλο ξύλινο σταυρὸ, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σπῆν ἀπὸ τὸ βῆμα— πῶς τὴ γῆ. Καὶ τὸ πρὸ παράξενο στὴν ἐμφάνισίν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ὅτι αὐτοῦσε στὰ πόδια του χοντὰ πέδιλα μὲ χοντὰ σιδερένια καρδιά.

Τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ καὶ τῶν παπουτσιῶν, τὸν ἔκαναν ν' ἀγκυμαχῇ σὲ κάθε βῆμα του καὶ νὰ παραπατᾷ, ἔτοιμος ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ σωριαστῇ χάσει. Ὡστόσο μιὰ ἀνεξάντλητὴ δύναμις τοῦ ἔδινε ὁλοένα κουράγιο νὰ σπύλωντὶ τὸ χορὶ του καὶ νὰ συνεχίζῃ τὸν ἐπὶ πόνο δρόμον του.

Λέει δὲν ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του. Κι' ὅσοι εἶχαν τὸ θάρρος νὰ πλησιάσουν τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπο, πρόσεξαν, ὅτι κάποια ἐκφράσεις ἀνεκλάλητης, ἐξοπατικῆς χαρᾶς, ἦσαν ζωγραφισμένης στὸ πονεμένο του πρόσωπο.

Ὁ Μετανοήμενος Φονηᾶς.

Ἡ γοητὴς σταυροκοπήθηκαν στὸ διάβα τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ παδιὰ κρύφτηκαν τρομαγμένα στὰ φουστὰνα τῶν μανάδων τους. Οἱ ἄντρες προσπάθησαν νὰ κρατήσουν τὴν ψυχραιμία τους καὶ νὰ εἰρωνεύων τὸν τρολλὸ αὐτόν. Τὸ γέλιο ὅμως πάγωνε στὰ χεῖλός τους καὶ τὸ μυστήριό τῆς ἐμφάνισίν αὐτῆς, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν, τοὺς συντάραξε. Ἐκτός αὐτοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε κάτι ἐπάνω του, ποὺ προκαλοῦσε τὸ σεβασμό.

Καὶ ὁ ἄγνωστος, μὲ τὸν σταυρὸ στὴν πλάτη καὶ τὰ σιδερένια παπούτσια στὰ πόδια, πέρασε ἀμήλητος καὶ ἀκατάδεχτος ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Προχώρησε, πάντοτε ἀγκυμαχώντας, καὶ τραβήξε πρὸς ἓνα μικρὸ βουνό, στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ. Οἱ λίγοι κάτοικοι ποὺ τὸν ἀκολούθησαν ὡς ἐκεῖ, τὸν εἶδαν τότε νὰ κατεβάξῃ τὸν σταυρὸ ἀπ' τοὺς ὤμους του, νὰ σηκώῃ τὰ μάτια του ψηλά καὶ ὕστερα νὰ πέφτῃ σὲ μιὰ πέτρα, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δύο του χεῖρα.

Ἀπὸ τὴν ἀξιοσημειώμενη ἐκείνη ἡμέρα, δὲν ὑπῆρχε στὴν Κάιζερμπεργκ ἄλλο θέμα συζητήσεως, ἔκτος ἀπ' τὸν παράξενο ἐπισκέπτη. Οἱ πρὸ προληπτικοὶ εἶπαν, πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν καταραμένος καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν διώξουν, ἂν δὲν ἤθελαν νὰ πέσῃ στὸν τόπο τους καμιά μεγάλη σιζοφροῦν. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχαν περάσει πολλὲς βδομάδες χωρὶς νὰ συμβῇ κανένα δυσάρεστο γεγονός στὴν πόλιν, ἡ παρουσία τοῦ ἀγνώστου ἔπαυε ν' ἀνησιχτῇ τοὺς φιλήσυχους κατοίκους τῆς πόλεως. Πάντα ὅμως προκαλοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον τους καὶ ἡ παραμικρὴ χειρονομία του.

Στὸ μεταξύ, ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης εἶχε χτίσει στὴν κορυφὴ τοῦ μικροῦ βουνοῦ μιὰ καλύβα ἀπὸ κορμούς δέντρων. Τὸ σταυρὸ δὲν τὸν σήκωνε πάντοτε στοὺς ὤμους του, μιὰ τὰ σιδερένια παπούτσια δὲν τὰβγαζε ποτὲ ἀπ' τὰ πόδια του, οὔτε καὶ ὅταν κοινοῦσε ξύλα καὶ πέτρες, οὔτε καὶ ὅταν κοιμόταν.

Σιγά—σιγά, ὅσοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ξεθαφροῦνταν μαζί του καὶ ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν στὴν βουνόκορυφὴ καὶ νὰ τοῦ κάνουν συντροφιά, περίεργοι καὶ ἐξοχισμένοι τὸ μυστήριό τῆς ζωῆς του. Μὰ αὐτοὺς δὲν ἀνοίγε ποτὲ συζήτησι μαζί τους. Ἐδειχνε μὲ τὴ στάσι του πῶς ἤθελε νὰ ζήσει μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ πῶς ἤθελε νὰ κρατήσῃ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ τρομακτικὸ μυστικὸ του.

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, σὲ στιγμὲς μεγάλης συντριβῆς, ἐξομολογήθηκε σὲ κάποιον χωρὶς πῶς ἦταν ἀπὸ μεγάλη οικογένεια, πῶς εἶχε νάνει ἓνα ἐγκλημα καὶ γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ἀποφάσισε νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του κουβαλώντας ἓνα σταυρὸ στοὺς ὤμους καὶ φορώντας σιδερένια παπούτσια στὰ πόδια. Περισσότερες πληροφορίες δὲν θέλησε νὰ δώσῃ. Ἐργάσαντο ὅμως καὶ αὐτὲς γιὰ νὰ ἀποκαθίστῃ οἱ κάτοικοι τῆς Κάιζερμπεργκ μεγαλειότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀσκητή.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Τὰ μαλλὰ τοῦ Μετανοήμενου Φονηᾶ —μ' αὐτὸ τ' ὄνομα εἶχε γίνῃ γνωστός ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος σ' ὅλη τὴν περιφέρειαν— εἶχαν ἀσπίσει καὶ τὸ χορὶ του ἔγερνε πρὸς τὴν γῆ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων καὶ τοῦ σταυροῦ. Στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν εἶχε βγάλῃ ἀπ' τὰ πόδια του τὰ σιδερένια παπούτσια. Κρατοῦσε μὲ ἀξιοθαύμαστη ὑπομονὴ τὸν ὄρκο ποὺ ἔκανε.

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς Κάιζερμπεργκ ποὺ γνώρισαν τὸν Μετανοήμενο Φονηᾶ, εἶχαν πεθάνει. Τὰ παδιὰ τους ὅμως ἔμαθαν νὰ θεωροῦν τὸ γέρο μὲ τὰ σιδερένια παπούτσια εἶναι ἓνα παλιὸ χωριανό. Δὲν τὸν φοβόταναν πιά. Ἡ νέος τοῦ χωριοῦ γελούσανε ὅταν περνοῦσε ἀπὸ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ φίλια τῶν μεγάλων, ὁ χερματάκιος ἥλιος καὶ οἱ ὄρκοι τῆς γυναίκας, εἶνε τρία πράγματα ἐφήμερα.

Ἀνατολίτικη παροιμία

Ἡ γυναῖκα μοιάζει μετὰ τὸ κλημα τοῦ ἀμπелиού. Ὅπως ἐκείνο, ἔτσι καὶ αὐτὴ θέλει ὑποστήριγμα. Κι' ὅπως ἐκείνο μετὰ τὸ κρασί του, ἔτσι καὶ αὐτὴ μᾶς μετὰ τὸν ἔρωτά της.

Ἰσπανικὴ παροιμία

Ἡ γυναῖκα εἶνε μιὰ καμήλα ποὺ μᾶς ἐχάρισε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ περῶμεν τὴν ἐρημιά τῆς ζωῆς μας.

Κοράνιο

ὦ! γυναῖκα! Θάρρετε νὰ σὲ λένε Ἀσάθια!...

Σαϊξπηρ

Ὅποιος κραταίει τὸ χέλι ἀπ' τὴν οὐρὰ καὶ τὴ γυναῖκα ἀπ' τὰ λόγια, δὲν κραταίει πότε.

Ἰσπανικὴ παροιμία

Ἀλήθεια.—Τὸ κινῶ τῆς ψυχῆς.
Γάμος.—Δοχεῖο γεμάτο ροδόσταγμα καὶ χολή.
Βλέφαρο (ὥρας γυναίκας).—Στάδιο πυροβόλου.
Δάκρυ.—Ἀμυντικὸ καὶ ἐπιδεικτικὸ γυναικεῖο ὄπλο.
Ἡλικία.—Τὸ κῆρ μὲν ἀπὸ τῶν γυναικῶν.
Πορτοφόλι.—Ἡ μοντέρνα καρδιά.
Κοινωνία.—Χορὸς μετημεσιμένων.
Νόμος.—Ἰσὸς ἀράχνης.
Μελαχροινὴ.—Λυσιμῶς Ἰουλιῶν.
Ξανθή.—Λαζαδά Ἰανουαρίου.
Μύτη.—Τὸ ὑψόμετρον τοῦ κάλλους.
Τοίχος.—Τὸ χαρτὶ τῶν ἀνοήτων.
Νύχια.—Τὰ ὠραιότερα ξεσχίζον καὶ βαθύτερα.

Εὐτυχισμένος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν χροσταίει τίποτε σὲ κανένα.

Αὐτομείδων

Ὅταν γίνῃ κανεὶς φτωχός, ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν ἀφροῖνον.

Εὐφροσύνη

Στὰ συμπόσια τῶν φίλων σου νὰ πηγαίνῃς ἀργά, στὶς δυστυχίες τους γρήγορα.

Χεῖλιων

Ὅσο βράζει τὸ τσουνάκι, τόσο ζῇ καὶ ἡ φίλια.

Πυθαγόρας

Ἡ φίλια εἶνε μιὰ ψυχὴ ποὺ κατοικεῖ σὲ δύο σώματα.

Ἀριστοτέλης

μυροστί τους, φορτωμένους πάντα μετὰ τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του.

Τέλος, μιὰ μέρα, στὰ 1769, βρήκανε τὸ Μετανοημένο Φονιά νεκρὸ σ' ἓνα δάσος, πεσμένο μισοζυμῆτα κατὰ γῆς καὶ σκεπασιμένο ἀπ' τὸ σταυρὸ του. Ὅλοι τὸν ἐκλαμψαν εὐχρινά. Τὸν ἔθαψαν μετὰ μεγάλες τιμῆς—δύο βαρὺ καὶ ἂν ἦσαν τὸ ἐγκλημα ποὺ διέπραξε, στὴ συνείδησι τῶν χωρικῶν εἶχε ἐξέλθει ἀπ' τὴν ταπεινότητά του καὶ ἀπὸ τὰ σωματικά του βάσανα—καὶ κράτησαν τὰ παπούτσια του σ' ἀνάμνησι.

Αὐτὰ εἶνε τὰ παπούτσια ποὺ φυλάσσονται μέχρι σήμερα, σὺν πολὺτομῳ κειμήλιῳ, στὸ Δημαρχεῖο τῆς Κάθεμπεργκ. Κι' αὐτὴ εἶνε ἡ θαυρατή ἱστορία τοῦ μετρητιώδους ἀσκητοῦ.

Μὰ ποῦς ἦταν ὁ Μετανοημένος Φονιάς;

Τὸ μυστήριον ποὺ περιέβαλε τὴ ζωὴ του σκανδάλισε πολλοὺς ἱστορικούς. Ὁ καθένας ἔδωκε καὶ ἀπὸ μιὰ τατότητα στὸν ἀννοστο ἀναχωρητὴ, χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς ν' ἀποδείξῃ μετὰ πειστικὰ ντοκιμέντα τὴν ἀλήθειαν τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν.

Ἐκκρατεστὴρ διως εἶνε ἡ ἐξῆς ἀπάντησις:

Ὁ Μετανοημένος Φονιάς ἠτοῦρε ὁ πρίγκηψ τοῦ Ἑγκισίμ, γόνος μιᾶς μεγάλῃς οἰκογενείας, ἓνα μέλος τῆς ἀπολαῖς ἔγινε καὶ Πάπας μετὰ τὸ ὄνομα Λέων Θ'. Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς εἶχε κάποτε ἐρωτευθεῖ τρελλὰ μιὰ νέα, ποὺ ἔτυχε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ ὁ ἀδελφὸς του, Σὲ στιγμὴς ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας, ἔγινε ἀδελφοκτόνος. Κι' ὕστερα, μετανιωμένος φριχτὰ γιὰ τὸ ἐγκλήμα του, ἀποφάσισε ν' ἀποσυρθεῖ ἀπ' τὸν κόσμον.

Πράγματι, εἶνε ἱστορικῶς ἐξακριβωμένο, ὅτι ὁ πρίγκηψ τοῦ Ἑγκισίμ χάθηκε μιὰ μέρα ξαφνικά, ὕστερ' ἀπ' τὸ φόνον ποὺ ἔκανε καὶ κανεὶς ἀπὸ τότε δὲν ξανακοινοῦσε νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτόν. Καὶ πολλοὶ ἔχουν μέχρι σήμερα τὴ γνώμη, ὅτι ὁ ἀδελφοκτόνος πρίγκηψ καὶ ὁ Μετανοημένος Φονιάς εἶνε ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Τίποτε τὸ θετικὸ ὅμως δὲν εἶνε γνωστὸ.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, τὰ σιδερένια παπούτσια μένουσι. Κι' αὐτὰ φτάνουν γιὰ νὰ διαπισωθῇ ἡ παραπάνω ἱστορία—μιὰ γράμικὴ δημολογούμενος ἱστορία εὐλακρῶς μετανοίας καὶ συντριβῆς...

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΩΜΕΙΔΟΥΛΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΛΟ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ

(Γιαννεῦλα)

Ἡ καρδιά μου μετὰ ποιεῖ
τρέχουσι τὰ δάκρυά μου
καὶ μοῦ σβένει ἡ φωνή
σάν δὲν εἴν' αὐτὸς σμὰ μου.
Μοῦχει κἀνεὶ τὴν καρδιά
ποῦ τὴν ἔκανε κομμάτια
μετὰ τὰ λόγια τὰ γλυκά
μετὰ τὰ μαῦρα τοῦ τὰ μάτια.
Δὺς λογάκια νὰ μοῦ ἴπῃ

τὸν παράδεισον μ' ἀνοίγει
καὶ ὅταν πεῖ δὲν μοῦ ἄλλει
(δὲς)
τὸ μυαλό μου πάει νὰ φύγῃ.
Κι' ἄλλο δὲν γινέται πεῖ,
παρὰ γέροντας σμὰ του
νὰ εὐφραίνω γὰρ τρεῖς
μετὰ τὸ γλυκοῦμά του.
Στίχοι Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ

ΑΠ' ΤΑΣ ὙΠΑΙΘΡΙΟΥΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Χορὸς ἐπαρχιωτῶν)

Νά μας! Νά μας! Ὅλοι φρέσκοι, χαρούσι
στὴν Ἀθήνα μετὰ τὴν ξακουστὴν λιλαῖδα,
λάσπη, σκόνῃ ἔδω δὲν ἔξοισι τί θὰ εἴπῃ
καὶ ἔχουν ἀφθονα νερά καὶ τρασινάδα!
Θὰ ἴδωμε τὸ Παλάτι, τί χαρὰ!
τὸν ὑπόγειον καὶ τὴν Ἀκαδημία
θὰ ἴδωμε τὴν καινούργια ἀγορὰ
τὸ Ἀρσάκειο καὶ τὰ Βρεφκοκομεία!
Θὰ ἴδωμε τὰ Μουσεία, τὴ Βουλὴ,
καὶ ὅλα ὅσα ἔχει κἀνὴς μία στράτα,
στὴ στερεὰ θὰ ἴδωμε ναυτικὴ σχολή
καὶ φρενοκομεία μετὰ τρελλοῦς γεμάτα!
Τὴν βασιλικὴ θὰ ἴδωμε ραμεῖα
καὶ τὸν πιστωτὸν μας τὸν ἀπεσταλμένον,
θὰ ἴδωμε τ' ἄλλα τοῦ βασιλέα,
τοὺς τρανοὺς τοὺς ὑπογενοὺς τοὺς ξακουσμένους!

(Χορὸς λωποδυτῶν)

Χάχ! ἄχ! ἄ! τί σβελοσύνη
καὶ ἔξυπνάδα κλασσική!
ἄλλος κλέβει, ἄλλος γδύνει
καὶ ἄλλος πάει στὴ φυλακή!

Χάχα! τί λαμπρὸ λυμεῖο
εἶν' αὐτὸ, μορὲ παιδιὰ,
κλέφτετε μέρα μεσημέρι
καὶ δὲν παύουν μισροῦδ' α!
Ἀλλὰ μήπως ἴσως μονάχα
ζοῦτε ἔδω μετὰ τὴν κλεψιά!
ποῦς ρωμοῦς δὲν κλέβετε τάχα,
ποῦς καὶ ἔνα δὲν διπλά!

Μετὰ τὸ κλέψω, κλέφτετε κλέψω
ζοῦτε γέροισι καὶ παιδιὰ,
εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν ψεύτη
καὶ ἡ ἀρχὴ μας... τοιμουδιά!
(Φτῆ,
ποῦς τοὺς κλέφτετε θὰ σὺ λή-
ψῃ)
Νάν! ἄν! ἄ! καὶ ἂν μᾶς λείπει
τέσσα ἀρχὴ νομαδική!
ποῦς τοὺς κλέφτετε θὰ σὺ λή-
ψῃ)
Νάν! ἄν! ἄ! καὶ ἂν μᾶς λείπει
τέσσα ἀρχὴ νομαδική!
ποῦς τοὺς κλέφτετε θὰ σὺ λή-
ψῃ)
Στίχοι Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ—ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΚ-ΝΙΚ

(Σερενάδα)

Ἄκου τὸ τραγοῦδι μου
σ' τῆς νύχτας τὴ γαλήνη
σάν κρυφὸ παράπονον
ποῦ ἡ νύχτα τ' ἄπτρα χύνει.
Ἄκου τὸ τραγοῦδι μου
ἀνάτη τὸνε φέρει,
μᾶς ψυχῆς παράπονον
πρὸς ἓνα μόνο ἀστέρι.

Ἄκου τὸ τραγοῦδι μου
ποῦ δείχνει τὰ σκοτάδια
καὶ ἄντ' ἐπὶ τὰ μάτια σου
νὰ λυφθῶν σάν παρὰ δία.
Κι' ἔνα σὺ παρὰ δία
καὶ ὅτ' ἐπὶ τὸν ὁρίζοντα σου
σκάλα μετεξότληχτη
νὰ φθῶ στὴν ἀγκαλιά σου.

(Τὸ ἄσμα τῆς Ἀμερικανίδος)

Χάου δρομὸν! εἶνε φρίκη!
Νάχουν ἔτσι sans façon!
Τότ' ἀγκάλιαται ἐκεῖ μέσα
Ντῆως ἔνα... caleçon!

Ἦτ' ἀπαιμὸν! Νὰ τὰ βλέπουσι
comme il faut ντεμοναξέλ,
ντῆως καὶ νὰ κοκαλίζουσι...
ὦ! ντῆν εἶνε βέρ οὐέλ!

Τέτοια ἀγκάλιατα στὰ μέρη
βρίσκεις τῆς Ἀμερικῆς,
ἔχουν διως καὶ εἰς τὴν μέσην...
ἔνα σὺλλο τῆς σιχῆς!
Ἀλλ' ἐν-ὡ... ὦ! εἶνε φρίκη!
Νάχουν ἔτσι sans façon,
τόσα ἀγκάλιατα στὴ μέση
ντῆως ἔνα... caleçon!
Στίχοι Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ-Γ. ΠΩΠ

